Sincabın Gizli Tarifi

Çınar BİBER

Sincabın Gizli Tarifi

Çınar BİBER

Ağaçların yeşil ve altın rengi ceketler giydiği ormanın kalbinde, sincap Hazel yaşardı. Kızıl-kahverengi tüyleri benekli güneş ışığında parlıyor, açık uçlu gür kuyruğu heyecanla kıpırdıyordu. Bugün Hazel'in harika bir fikri vardı. Kestane şeklinde cepli yeşil önlüğünü bağladı ve tahta kaşığını bir sihirli değnek gibi tuttu. 'Bir ziyafet!' dedi. 'Bütün arkadaşlarım için bir orman ziyafeti!'

Hazel dal dal seğirterek koştu, kehribar gözleri pırıl pırıldı. Kirpi Bramble'ın kapısını çaldı. Bramble başını uzattı, açık uçlu yumuşak kahverengi dikenleri utangaçça kabarmıştı. 'Bir ziyafet mi?' diye fısıldadı, hardal sarısı atkısını düzelterek. 'Bende sonbahar böğürtlenleri var. Ailemin reçel tarifi en iyisidir.' Hazel gülümsedi. 'Mükemmel! Öğlen açıklığa getir.' Küçük patileri yapraklarda pıtırdayarak hızla uzaklaştı.

Sonra Hazel, sebze bahçesinde tavşan Pip'i buldu. Haberi duyunca uzun kulakları dimdik oldu. 'Bir ziyafet! Bahar havuçlarını ve otları getireceğim!' diye sevindi, mavi boyun bağı dalgalanarak. Çuval bezinden çantası zıplayarak Hazel'e eşlik etti. 'Ben tencereleri karıştırıp herkesi güldürebilirim,' diye ekledi. Hazel kıkırdadı. 'Buna ihtiyacımız olacak!' Sonra Hazel, eski zamanların ziyafet hikâyelerini bilen Baykuş Koca Rowan'ı düşündü.

Hazel, Koca Rowan'ın kovuğuna tırmandı. Baykuş yuvarlak altın gözlerini kırpıştırdı ve gözlüğünü düzeltti. 'Bir ziyafet, öyle mi?' diye yumuşakça öttü, mor şalını sıkıca çekerek. 'Geçen soğuk mevsimden sakladığım kış yemişlerim var. Ve geçmiş orman ziyafetlerinin hikâyelerini paylaşabilirim.' Hazel'in yüreği kabardı. 'Lütfen gel, Rowan. Hikâyelerin en iyi malzeme.' Baykuş başını salladı. 'Orada olacağım.'

Öğlen, orman açıklığı hareketlilikle uğulduyordu. Bramble, dolgun böğürtlenlerle dolu örgü sepetiyle geldi. Pip, parlak turuncu havuçlar ve kokulu otlarla taşan bir çanta taşıyordu. Koca Rowan sessizce uçup bir kütüğe kondu, meşe palamudu broşu parıldıyordu. Hazel devrilmiş bir kütükten uzun bir masa kurmuştu. 'Hoş geldiniz, arkadaşlar!' diye seslendi. 'Hadi birlikte yemek yapalım!'

Bramble herkese ailesinin böğürtlen reçeli tarifini gösterdi. 'Önce böğürtlenleri ezeriz,' diye açıkladı, küçük kara gözleri parlıyordu. Pip büyük bir kaşıkla tenceredeki yemeği karıştırdı, bıyıkları kıpırdıyordu. 'Bu çok eğlenceli!' diye güldü. Koca Rowan bilgece izledi. 'Benim zamanımda,' dedi, 'ziyafetler yemekten fazlasıydı. Elimizdekini paylaşmakla ilgiliydi.' Hazel başını salladı, gür kuyruğu sallanarak. 'İşte tam bu yüzden buradayız.'

Reçel fokurdayadığında, Pip güveç için havuçları ve otları doğradı. 'Bu yıl bahar havuçlarım tatlı,' dedi gururla, beyaz göğsü kabararak. Bramble tencereye bir avuç böğürtlen ekledi. 'Biraz tatlılık her şeyi daha iyi yapar,' dedi. Hazel güveci tattı. 'Mmm, neredeyse mükemmel. Ama onu özel yapacak bir şeye ihtiyacımız var.' Koca Rowan kıkırdadı. 'Belki bir tutam gelenek?'

Koca Rowan, uzun zaman önce bütün orman canlılarının en sevdikleri yiyecekleri getirdiği büyük bir ziyafetin hikâyesini anlattı. 'Sadece yemek değil, şarkılar ve hikâyeler de paylaştılar,' dedi. 'Onu unutulmaz bir ziyafet yapan buydu.' Hazel'in kehribar gözleri kocaman açıldı. 'Bunu yapabiliriz! Hadi her birimiz bir gelenek paylaşalım.' Bramble kızardı. 'Bir böğürtlen toplama şarkısı biliyorum.' Pip yerinde zıpladı. 'Ben havuç dansı yapabilirim!' Herkes güldü.

Açıklık reçel ve güveç kokusuyla doldu. Hazel koşuşturdu, önlüğünün cebi fazladan yemişlerle doluydu. 'Pip, güveci karıştır. Bramble, reçeli şu meşe palamudu keklerine sür. Rowan, hikâye anlatmaya devam et!' diye yönlendirdi. Pip ustalıkla karıştırdı, birazcık sıçrattı. 'Eyvah!' diye kıkırdadı. Bramble damlaları bir bezle yakaladı. 'Sorun değil,' dedi. 'Biraz dağınıklık eğlencenin parçası.'

Güneş batmaya başladığında ziyafet hazırdı. Kütük masa böğürtlen reçeli, havuç güveci ve kavrulmuş yemişlerle doluydu. Lezzetli kokulara kapılıp ormanın her yerinden arkadaşlar geldi. Hazel her birini karşıladı. 'Gelin, yemeğimizi paylaşın!' diye seslendi. Orman sohbet ve kahkahayla doldu. Koca Rowan bir kanadını kaldırdı. 'Arkadaşlar ve yemek için şükredelim.'

Sonra felaket geldi! Bir rüzgâr esintisi ateşi söndürdü. Güveç fokurdamayı bıraktı, reçel soğudu. 'Olamaz!' diye bağırdı Pip. 'Ne yapacağız?' Bramble endişelendi. 'Yemek bozulacak.' Hazel'in kuyruğu sarktı. Ama Koca Rowan öne çıktı. 'Eski ziyafetleri hatırlayın. Sıcak olmak için ateşe ihtiyaçları yoktu. Birbirleri vardı.' Hazel'in gözleri parladı. 'Haklısın!'

Hazel herkesi yakınına topladı. 'Hadi şimdi, yerken geleneklerimizi paylaşalım.' Bramble böğürtlen toplama şarkısını öğretti ve herkes birlikte söyledi. Pip havuç dansını gösterdi, uzun kulaklarını kıpırdatarak. Koca Rowan, ayın tek ışık olduğu bir ziyafetin hikâyesini anlattı. Yemek soğuktu ama kahkaha sıcacıktı. 'Bu daha da iyi,' dedi Hazel. 'Ateş sönmüş olabilir ama kalplerimiz parlıyor.'

Yemek yerken Hazel önemli bir şey fark etti. Ziyafet sadece yemekle ilgili değildi. Bramble'ın reçel tarifi, Pip'in havuçları ve Koca Rowan'ın hikâyeleriyle ilgiliydi. Herkesin kendinden bir parça getirmesiyle ilgiliydi. 'Geleneklerimizi paylaşmak bizi bir topluluk yapıyor,' dedi. 'Gizli tarif bu.' Arkadaşları başlarını salladı, yüzleri ay ışığında parlıyordu. Orman onları sımsıkı kucaklıyor gibiydi.

O günden sonra orman ziyafetleri bir gelenek oldu. Her mevsim yeni biri en sevdiği yemeği ve paylaşacak bir hikâyeyi getirirdi. Hazel, aç gelen herkes için önlüğünün cebini yemişlerle dolu tutardı. Ve rüzgâr her estiğinde arkadaşlar toplanır, şarkı söyler ve hikâyeler anlatırdı. Gizli tarif hiçbir zaman yazılmadı ama kalplerinde yaşadı: bir tutam nezaket, bir fincan paylaşım ve bir kaşık kahkaha.

Hazel bir dalda oturdu, tahta kaşığı patisinde, ormanın dostlukla parladığını izledi. 'Bir ziyafetin bu kadar çok şey öğretebileceğini kim bilebilirdi?' dedi yanına tüneyen Koca Rowan'a. 'En iyi tarifler,' diye öttü, 'birlikte yaptıklarımızdır.' Ve yukarıda yıldızlar parıldarken sincap gülümsedi. Gizli tarifi artık gizli değildi. Paylaşılmıştı ve bu onu daha da özel yapıyordu.

Ve böylece ormanda mevsimler döndü, ziyafetler sürdü. Bramble'ın reçeli, Pip'in havuçları, Koca Rowan'ın hikâyeleri—her biri mevsimden bir tat getirdi. Ama en önemli malzeme hep aynıydı: bir araya gelen, ellerindekini paylaşan arkadaşlar. Hazel, gelenekler paylaşıldığında büyüdüğünü ve topluluğun baharın ilk çiçeği gibi açtığını öğrendi. Ve bu hepsinin en tatlı tarifiydi.